

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1517/2020
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд – Филијала у Прокупљу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1478/18 од 24.10.2019. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против решења о трошковима поступка из става другог изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1478/18 од 24.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става другог изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1478/18 од 24.10.2019. године, тако што се одбија као неоснована жалба тужене и потврђује решење о трошковима поступка из става трећег изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1988/17 од 13.06.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1988/17 од 13.06.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиоца на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, изврши уплату надлежном фонду ПИО по стопама које буду важиле на дан уплате, на новчане износе ближе означене у изреци пресуде и да о томе достави доказ тужиоцу. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара, што уколико не учини обавезује се да тужиоцу исплати законску затезну камату на тај износ од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1478/18 од 24.10.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о

трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против решења о трошковима поступка из става другог изреке другостепене пресуде, тужилац је позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 87/18), због потребе разматрања правних питања и уједначавања судске праксе у вези права на трошкове поступка. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијано решење о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је у целини усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужиоцу на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање изврши уплату надлежном фонду ПИО и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара.

Побијаним другостепеним решењем садржаним у ставу другом изреке другостепене пресуде, преиначена је првостепена одлука о трошковима поступка, тако да свака странка сноси своје трошкове поступка. По оцени другостепеног суда, тужилац је у поступку у којем је потраживао новчану накнаду имао могућност да потражује и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, због чега је одлуку о трошковима поступка преиначио применом члана 153. и 154. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права у делу другостепене одлуке којом је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној страни накнади трошкове, а чланом 154. став 1. ЗПП је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак другостепеног суда да трошкови овог поступка тужиоцу нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка у ситуацији када је странка успела у спору. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка, одбио жалбу

тужене и потврдио првостепену пресуду у делу одлуке о трошковима поступка, којом је тужена правилно обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка који су били потребни ради вођења парнице у износу од 21.000,00 динара.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, припадају тражени трошкови за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, према важећој АТ.

На основу члана 416. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**